

En del av MittMedia

+ ALLMÄNT | 16 dec 2017

Gästkrönikan: Det var hennes sätt att säga att vi alltid varit goda vänner - finare kan det inte bli

Artikel 6 av 31

Gästkrönikören

Hennes blick var bruten och den tunna andhämtningen knappt märkbar. Hon pressade fram ett svagt leende mot mig och sade...

Nej, jag väntar en stund med att berätta vad hon sade till mig. Platsen är Lindgårdens äldreboende och året är 1988. Utanför fönstret är det oktober och löven flyger runt. Innanför fönstret är det också höst, sent gången höst och på väg mot evig vinter.

Olle Håkansson, veckans gästkrönikör.

Bild: Privat

Hon som ligger i sängen är en mormor. Det är inte vilken mormor som helst utan hon är min, bara min, och dessutom världens bästa mormor. Vårt band var starkt, hon hade sett efter mig på dagarna från det att jag var fyra år och fram till att jag var självgående i tonåren. Hon måste ha lagat mat åt mig tusentals gånger, tröstat

och funnits till hands om något gått på tok i lekarna på dagarna när mamma och pappa var på sina jobb.

När jag och mina kompisar hade röjt runt i huset städade hon upp efter oss så att det var fint och i ordning när mina föräldrar kom hem. När jag satt vid hennes säng tänkte jag stilla, undrar om hon vet hur mycket jag tyckte om henne och vad hon hade betytt för mig?

Gästkrönikören Olle med sin mormor.

Bild: Privat

Jag blev plötsligt väldigt osäker. Vad hade jag egentligen sagt till henne under de dryga trettio år som vi hade kamperat tillsammans? Hade jag tagit emot all service, kärlek och vänlighet utan att tacka på annat sätt än att ha försökt vara en ordningsam och snäll pojke?

Varje gång jag hade ätit hos henne tackade jag visserligen för maten men lämnade tallriken på bänken utan en tanke på att det var min tur att diska och det säkert hundra dagar i rad. Var det ett bra sätt att vara tacksam på? Hade jag pratat tillräckligt med henne när hon blev gammal och kände sig ensam? Det var en obehaglig känsla när de tankarna kom krypande.

Tillbaka till mormor. Det hon sade till mig den gången på Lindgården var "Du och jag... vi har aldrig träta vi". Jag svarade henne med ett varmt leende, "näe mormor... vi har aldrig träta vi!" Det var hennes sätt att säga att vi alltid hade varit goda vänner och finare än så kan det nästan inte bli. Att det var mormors sista ord till mig gör det än vackrare.

Så till dig som har läst de här raderna, var noga med de små vänliga vardagsorden. Försäkra dig om att de som du älskar och uppskattar verkligen vet det. Säg det till dina föräldrar och andra nära och kära. Berätta för din bästa vän vad den betyder för dig. Vänta inte till i morgon utan gör det nu.

Är du modig så gör det muntligt. Brev och mail duger i nödfall, bara det blir av medan tid finns.

Lycka till!

Gästkrönikören: Olle Håkansson

- ▶ Alder:
- ▶ Sysselsättning: Ledare inom IT på SDC samt hobbyförfattare
- ▶ Bor: Sundsvall

Vill också skriva en gästkrönika?

Gör så här: Skicka en krönika på 2 500 tecken samt en bild på dig själv med en neutral bakgrund till aos@st.nu. Skriv även ditt namn, kontaktuppgifter, ålder och sysselsättning.

Fler gästkrönikor:

- ▶ Sorg är inte statisk – det är okej att gråta för att nästa stund känna glädje
- ▶ Jag behöver inte förklara hur jag uppfostrar mitt barn – vi unga föräldrar gör det lika bra
- ▶ Gästkrönikören: "Vi satt och flamsade – jag blev tårögd av minnet"

Kontakta ansvarig utgivare

Kundservice

Kundcenter:

010-709 79 00

Telefonväxel:

010-709 70 00
